

Arrest

**nr. 69 526 van 28 oktober 2011
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 14 juli 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 juni 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 2 september 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat D. VAN EENOO en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 3 januari 2007 toe op Belgisch grondgebied en diende op 11 januari 2007 een eerste asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 30 september 2008 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 16 december 2008 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd (RvV 16 december 2008, nr. X).

1.3. Verzoeker diende op 2 juni 2009 een tweede asielaanvraag in.

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 6 augustus 2009 een beslissing van weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

1.5. Verzoeker diende op 13 augustus 2009 een derde asielaanvraag in.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 14 oktober 2009 een beslissing van weigering tot inoverwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

1.7. Verzoeker diende op 20 oktober 2009 een vierde asielaanvraag in.

1.8. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 27 april 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep werd deze beslissing bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in zijn arrest van 7 oktober 2010 (RvV 7 oktober 2010, nr. 49 213).

1.9. Verzoeker diende op 24 december 2010 een vijfde asielaanvraag in.

1.10. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 14 juni 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 14 juni 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing. Deze is als volgt gemotiveerd:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Herat-stad afkomstig te zijn. U had problemen met uw grootvader langs moederskant die tegen het huwelijk van uw vader en uw moeder was. Uw grootvader zou uw vader hebben vermoord. Daarna viel hij u lastig. Uw vader had immers veel gronden, huizen en geld dat, gezien u de oudste zoon bent, nu aan u toekwam. Uw grootvader heeft u er valselijk van beschuldigd het christendom te promoten waardoor u naast uw grootvader ook de autoriteiten vreesde. Gezien uw vrees voor enerzijds uw grootvader, die een machtige man is, en anderzijds de autoriteiten, besloot u Afghanistan te verlaten. U reisde via Dubai, Turkije en Griekenland met valse paspoorten naar België waar u op 11 januari 2007 een eerste keer asiel aanvroeg. Op 30 september 2008 nam het Commissariaat voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers geen geloof gehecht aan uw verblijf in Afghanistan, waardoor ook uw problemen die zich daar recent afspeelden als ongeloofwaardig werden geacht. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) bevestigd op 16 december 2008. Op 2 juni 2009 diende u hier een tweede asielaanvraag in, maar DVZ besliste op 6 augustus 2009 om de aanvraag niet in overweging te nemen. Op 13 augustus 2009 diende u een derde asielaanvraag in, maar ook hier besliste DVZ op 14 oktober 2009 om deze aanvraag niet in overweging te nemen. Op 20 oktober 2009 diende u een vierde asielaanvraag in op basis van dezelfde asielmotieven. Het CGVS nam op 28 april 2010 nogmaals een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Met het arrest 49213 van 7 oktober 2010 nam de RVV een soortgelijke beslissing. Na uw deelname aan een hongerstaking heeft u op 24 december 2010 heeft u zich een vijfde keer vluchteling verklaard. U beweert nog steeds de problemen te vrezen die u bij uw eerdere asielaanvragen heeft aangehaald. Ter staving van uw nieuwe asielaanvraag legt u uw Afghaans paspoort voor dat u op 29 december 2010 via de Afghaanse ambassade in Brussel verkregen heeft.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat het CGVS al op 20 september 2008 en op 28 april 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus nam en daarbij opmerkte dat aan uw beweerde verblijf in Herat geen geloof kon worden gehecht. De RVV merkte op 16 december 2008 op dat u trachtte de Belgische asielinstanties te misleiden omtrent uw leeftijd, dat u de Afghaanse kalender niet kent, dat u geen coherente verklaringen aflegt over uw scholing in Afghanistan, dat u ondanks uw scholing geen Pashtou begrijpt en dat er geen duidelijkheid is omtrent uw verblijfplaatsen. Op 7 oktober 2010 stelde de RVV dat het "verre van ondenkbaar is dat u de kennis van Herat waarvan u bij uw vierde asielaanvraag blijk gaf, via het internet of via contacten met andere asielzoekers verworven heeft". De vaststelling dat u de Afghaanse kalender bij uw vierde asielaanvraag plots wél kon hanteren, lijkt dit te bevestigen. De RVV herhaalde ook dat u "verhindert inzicht te krijgen in diverse essentiële of wezenlijke aspecten met betrekking tot uw profiel, nationaliteit(en), voorgeschiedenis, levenswandel en levensomstandigheden". Bij uw vijfde asielaanvraag legt u uw Afghaanse paspoort neer dat u eind december 2010 via de Afghaanse

ambassade in Brussel verkregen heeft. Dit document levert evenwel geen enkel bewijs voor uw verblijf in Afghanistan. Er dient nogmaals in herinnering te worden gebracht dat niet zozeer uw Afghaanse nationaliteit door het CGVS in twijfel werd getrokken, maar dat tijdens de vorige asielprocedures werd gesteld dat u geen enkel zicht biedt op uw reële situatie en achtergrond en bijgevolg uw nood aan bescherming niet correct kon worden onderzocht. Bovendien blijkt dat de ambassade zich niet heeft gebaseerd op officiële documenten maar louter op basis van uw verklaringen zou zijn overgegaan tot de afgifte van dit paspoort. Dergelijk document kan de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Bijgevolg kan u ook bij uw vijfde asielaanvraag niet als vluchteling worden erkend. Om dezelfde redenen kan u evenmin de status van subsidiaire bescherming worden toegekend. De vaststelling dat u recent niet uit Afghanistan afkomstig bent, is op zich geen reden om u het statuut van subsidiair beschermde te ontzeggen. Het feit echter dat u als asielzoeker geen reëel zicht biedt op uw herkomst, uw verblijfssituatie en de eventuele problemen die daaruit voortvloeien, verhindert de asielinstanties een juist beeld te vormen over uw werkelijke nood aan bescherming. Het is de taak van de asielinstanties de vrees van de aanvrager te beoordelen ten aanzien van het land waarvan hij de nationaliteit draagt. Hiervoor is het vooreerst van belang te kunnen vaststellen of de betrokken asielzoeker de nationaliteit van Afghanistan bezit. Sinds decennia leven miljoenen Afghanen buiten hun land van herkomst. Grote groepen Afghanen leven in de buurlanden Iran en Pakistan, anderen hebben zich gevestigd in landen als Tajikistan, Rusland, Dubai, India. Mogelijks hebben ze daar een reëel verblijfsalternatief ontwikkeld of hebben ze zelfs de nationaliteit van het gastland verworven. In die context is het van belang dat de asielzoeker aannemelijk maakt dat hij de Afghaanse nationaliteit bezit en dat hij een duidelijk zicht geeft op zijn reële herkomst en reële verblijfssituatie. Daarnaast wordt er vastgesteld dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland): de geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaatsen zijn niet noodzakelijk de (huidige) plaats of regio van herkomst. Het is van belang dat de asielzoeker een duidelijk zicht biedt op zijn werkelijke achtergrond, netwerk, familiale context zodat de asielinstantie kan beoordelen of er in hoofde van betrokkene een reëel binnenlands vluchtalternatief bestaat. Om deze redenen is het van belang om te kunnen vaststellen waar de asielzoeker tot voor zijn vertrek woonde. Indien immers doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat de kandidaat-vluchteling geen zicht biedt op zijn nationaliteit, zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, is het voor de instanties onmogelijk om een correct zicht te krijgen op de nood aan bescherming van deze persoon. Er dient in deze te worden benadrukt dat er van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht mag worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, paragraaf 205). U heeft het de Commissaris-generaal, door het afleggen van bedrieglijke of ongeloofwaardige verklaringen omtrent uw verblijfplaatsen en de hieraan verbonden levenssituatie in de jaren voor uw komst naar België, onmogelijk gemaakt om een correct beeld te krijgen van een kernaspect van uw asielrelaas en vluchtmotieven. Uw verklaringen laten immers niet toe om op een correcte wijze tot een inschatting te komen van uw werkelijke (familiale) situatie, van het al dan niet bestaan van een netwerk in uwen hoofde of van uw verblijfssituatie of regio van herkomst. Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de Commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. Gezien u hierin gebreke bent gebleven kan u het statuut van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert de schending aan van artikel 1 (A), 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, de artikelen 48/3, 48/4, 57/7bis en 57/7ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen (vreemdelingenwet) en de materiële motiveringsplicht. Met betrekking tot de weigering van erkenning als vluchteling is verzoeker het niet eens met de stelling van het Commissariaat-generaal dat het door hem neergelegde Afghaanse paspoort niet van aard is om de initiële beoordeling van het Commissariaat-generaal en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij zijn eerste en vierde asielrelaas te wijzigen. Verzoeker is bovendien van mening dat tijdens zijn eerste, vierde en vijfde asielaanvraag bij de beoordeling van de geloofwaardigheid te weinig rekening is gehouden met zijn profiel van jonge Afghaan uit Herat-stad. Bovendien is tijdens zijn vierde

asielaanvraag gebleken dat hij wel alle vragen kon beantwoorden met gebruik van de Afghaanse kalender. Verzoeker stelt ook dat moeilijk kan beweerd worden dat een stratenplan tekenen en daarbij uitleg geven niet spontaan zou zijn. Ook door het gegeven dat de Afghaanse ambassade na ondervraging over de Afghaanse tradities, de steden en zijn ouders aan verzoeker een paspoort heeft afgeleverd, zou het Commissariaat-generaal toch enige weerhoudendheid aan de dag moeten leggen ten aanzien van de zogenaamde ingestudeerde kennis van verzoeker. Verzoeker citeert artikel 57/7*ter* van de vreemdelingenwet dat bepaalt dat bij gebrek aan bewijselementen, de asielaanvraag toch geloofwaardig kan zijn. Verzoeker legde diverse nieuwe documenten neer bij zijn eerdere asielaanvragen. Bij zijn vijfde asielaanvraag was dit een paspoort. Verzoeker beschouwt zijn verklaringen als samenhangend, aannemelijk en niet in strijd met algemene en specifieke informatie. Hij verwijst nog naar het handboek van het UNHCR, waaruit blijkt dat rekening moet worden gehouden met alle omstandigheden om de aanvraag van de asielzoeker op een juiste manier te begrijpen. Verzoeker heeft bovendien zijn nieuwe asielaanvraag zo spoedig mogelijk ingediend en meent dat hij in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd. Verzoeker werpt tevens de schending op van artikel 57/7*bis* van de vreemdelingenwet. Hij meent dat hij de gegrondheid van zijn asielaanvraag voldoende aannemelijk heeft gemaakt, aangezien hij zijn volledige medewerking heeft verleend aan de asielinstanties door alle feiten waarover hij kennis heeft, te vermelden. Verzoeker herneemt nogmaals dat zijn verklaringen coherent, geloofwaardig en niet tegenstrijdig zijn met algemeen bekende feiten. Met betrekking tot de weigering van de subsidiaire bescherming, meent verzoeker dat de bestreden beslissing onvoldoende motiveert waarom ze hem deze bescherming weigert. Volgens verzoeker is er geen bepaling die vereist dat een vluchteling recent in zijn land van oorsprong of nationaliteit heeft verbleven, terwijl de bestreden beslissing dat wel als voorwaarde heeft opgeworpen. De beoordeling van subsidiaire bescherming vereist een prospectieve beoordeling van de kans op vervolging of het risico op het lijden van ernstige schade. De vraag is dan ook, volgens verzoeker, waar hij in de toekomst naartoe moet. Verzoeker voegt er aan toe dat de beoordeling van de asielaanvraag op zich losstaat van de beoordeling van het reëel risico, zoals vervat in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Er moet niet worden aangetoond dat de persoonlijke situatie van verzoeker tot het risico leidt, maar dat de situatie op verzoeker betrekking heeft. Verzoeker meent dat uit de vaststaande elementen, zijnde zijn identiteit, nationaliteit, hoedanigheid van burger alsook zijn regio van herkomst, hem het subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad die een onderzoek voert, zonder dat het een aanvullend onderzoek kan zijn en zich uitsluitend op het rechtsplegingdossier baseert, rekening houdend met het verzoekschrift dat de grenzen van het gerechtelijke debat bepaalt. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.3. De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een latere asielaanvraag, de beslissingen met betrekking tot de eerdere asielaanvraag nogmaals te beoordelen in beroep (RvS, 214.704, 19 juli 2011). De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot een eerdere asielaanvraag werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen.

2.4. In het kader van zijn vijfde asielaanvraag heeft verzoeker, blijkens de gegevens van het administratief dossier, een Afghaans paspoort neergelegd, afgegeven door de Afghaanse vertegenwoordiging in Brussel (AD W-Aanvraag, stuk 10, Documenten, paspoort). Het onderzoek dient dus beperkt te worden tot de vraag of dit document van aard is om de vaststaande elementen aan het wankelen te brengen. De vaststelling dat verzoeker een paspoort neerlegt, neemt niet weg dat de commissaris-generaal en de Raad in het kader van de bewijswaardering een soeverein oordeel kunnen vellen over de inhoud van voorgelegde, vormelijk authentieke, documenten (*cf.* RvS 29 april 2011, nr. 6874 (c)). Uit het administratief dossier blijkt dat de persoonsgegevens in het paspoort werden ingevuld op basis van verzoekers verklaringen (AD W-Aanvraag, stuk 4, gehoorverslag CGVS 11/03/2011, p. 3;

verzoekschrift, p. 9). De Raad besluit dat het paspoort hoogstens aan toont dat de Afghaanse vertegenwoordiging in Brussel verzoeker blijkbaar als Afghaans onderdaan beschouwt, maar het geen uitsluitel biedt over de regio van herkomst van verzoeker. Bijgevolg vormt dit paspoort geen bewijs van het feit dat verzoeker uit Herat-stad afkomstig is, zoals hij beweert. Door te stellen dat de afgifte werd voorafgegaan door een ondervraging, bevestigt verzoeker de onmogelijkheid voor de Afghaanse autoriteiten om op basis van objectieve gegevens paspoorten af te leveren. Bijgevolg bestaat er geen enkele garantie dat de in het paspoort opgenomen informatie overeenstemt met de realiteit. Ten overvloede wijst de Raad erop dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden gehecht voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, terwijl uit de arresten van de Raad van 16 december 2008 en 7 oktober 2010 reeds gebleken was dat verzoekers verklaringen over zijn beweerd regio van herkomst niet geloofwaardig waren. Door in zijn verzoekschrift zijn kritiek tegen deze beoordeling te hernemen, werpt verzoeker geen ander licht op deze beoordeling. Aangezien verzoeker niet heeft aangetoond afkomstig te zijn uit Herat, kan evenmin geloof worden gehecht aan de vervolgingsfeiten die verzoeker aldaar situeert. Deze feiten kunnen derhalve geen aanleiding geven tot de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire bescherming zoals voorzien in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.5. Ook met betrekking tot de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet rust de bewijslast op verzoeker waardoor het aan hem toekomt om duidelijkheid te scheppen over zijn behoefte aan bescherming. Het bewijs van de Afghaanse nationaliteit volstaat, gelet op de regionale verschillen inzake de veiligheidssituatie, niet om de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) toegekend te zien. Verzoeker moet enig verband met zijn persoon aannemelijk maken, ook al is daartoe geen bewijs van een individuele bedreiging vereist (RvS 18 april 2011, nr. 6.803 (c)). Uit wat hierboven werd gesteld, blijkt dat verzoeker er niet in geslaagd is zijn ongeloofwaardig geachte verklaringen met betrekking tot zijn regio van herkomst om te buigen. Bijgevolg komt verzoeker niet in aanmerking voor de subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig oktober tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

F. TAMBORIEN